

ОГЛЕДАЛЦЕ

УЧЕНИЧКА РЕЧ

СВЕТИ ВЕЛИКОУЧЕНИК ЛИНКОТРИЈЕ

ОСНОВНА ШКОЛА "ВУК КАРАЏИЋ"

08. НОВЕМБАР 2011. ГОДИНЕ

7. БРОЈ

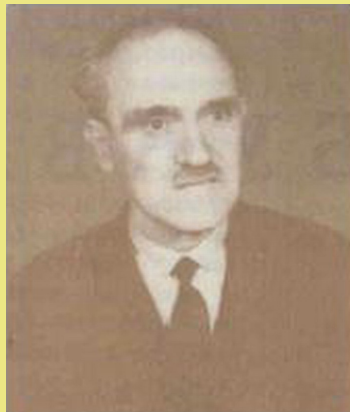

ОСНОВНА ШКОЛА "ВУК КАРАЏИЋ" СОЧАНИЦА - 93 ГОДИНЕ ПОСТОЈАЊА ШКОЛЕ- 1918-2011.

Основна школа у Ибарској Слатини - Сочаници основана је одмах по завршетку Првог светског рата и била је смештена у кући Милуна Јовановића, да би касније била пребачена у једну бараку у Ибарској Слатини у којој су раније боравили чехословачки заробљеници. Рад је отпочела 1918. године када је имала 50 ученика. Школска зграда је сазидана 1922. године, да би и она била замењена новијом 1927. Ова школска зграда била за завршена тек 1931. или чак 1932. године. Школа имала две учионице и била је порушена у Другом светском рату. Овој школи гравитирала су села: Ибарска Слатина, Горња Сочаница, Придворица, Вуча, Сеоце, Добрава и Мошнице.

Слика школске зграде спаљене 1943. године

Антоније - Анто Милосављевић Вуксановић

Први учитељ у овој школи био је општински деловођа у Ибарској Слатини, Антоније - Анто Милосављевић Вуксановић, који у њој остаје све до 1923. године. Од те је године школа, иначе, имала редовно по два учитеља. Први учитељски пар били су Цветко Булатовић и Вукола Поповић из Рајетића. Вуколу Поповића већ следеће године мења Светозар Топаловић да би ту остао све до 1940. године. Цветка Булатовића 1926. године мења Стеван Федоров, кога опет 1937. године мења Видосава Куртовић, која се касније и удала за Светозара Топаловића да би заједно са њим ту остала све до 1940. године.

Школске 1951/1952. године по први пут је отворено и одељење петог разреда које је бројало 22 ученика. Назив школе у овом периоду био је "СПРСКА ПРОДУЖНА ШКОЛА". Школске 1956/1957. године школа добија свој данашњи назив " ВУК КАРАЏИЋ ".

Матична школа је имала и своја издвојена одељења у селима Борчане, Јелаке и Црвени која су у међувремену затворена због недовољног броја ученика. Нашој школи је припадало и издвојено одељење у Шаљској Бистрици, које је било настањено претежно о албанцима, а због познате политичке ситуације школа данас нема приступ овој школи. Издвојена одељења при матичној школи која данас раде налазе се у селима Вуча и Горња Сочаница.

Нова школска зграда је почела са изградњом 1952. године а завршена 1955. године. То је школска зграда у којој се и данас ради.

Данашњи изглед матичне школе у Сочаници (2010.)

Поштовани ученици,

Овај ваш часопис у овом броју учинили смо вашим још ближе и тиме што смо га посветили вашим радовима – у њему реч је ваша а прилика наша да и ми од вас нешто спознамо. До сада само је уредништво овог броја на делу спознало таленат ваш – на радост нашу. Управо то спознање је и било непосредан повод да овај број подаримо вашем делу како би и други спознали оно што ми већ увелико знамо – на речену већ радост нашу.

Ако је истина да је највећи успех наставника тек онај кад створи предуслове да их ученици њихови делима надмаше онда смо ми до тог нивоа већ увелико досегли – управо зато ово је прилика да то предочимо и широј стручно-читалачкој публици.

Ми који вас још увек учимо имамо сучим и поносно на биљегу – дела ваша то овде моћно потврђују – и не замерите што ћемо се и самопохвалити тиме – успели смо у крајњем циљу свом и ви сте већ у велико на незаустављивом путу да моћно надмашите оне који вас овога тренутка уче.

Уредништво

Радовановић Сања VIII-2

Песма њему

Сломи ми срце
- као стакло.
А тако малено беше
- за тебе само куцаше.
И писаше име само
твоје на њему
чувајући ме од сваке зиме
због чег и ове
насташе риме.
Ал од часа
кад остави ме
беспомоћну и за наду
за боље сутра
тмурна ми постаху јутра
- чак заче и нешто
да ме изједа изнутра.
Знам да плачем
нећу постати јачом,
зашто чврсто на земљи стојим
- хоћу да јесам и постојим.
Срце диктира руци да пише
у љубав никад не веруј више.
Она је ту да те повуче
удари поразом и
некуд одвуче
- у неверу за оно јуче.
Стварност туче и руши све
до окаснелости за кајање
да ни од чега остаје
једино поражена душа твоја.

Јовановић Јелена VI-2

Маца

Била једном једна маца,
- лепа и весела.
- Дај ми, мајко, млека,
ја сам жедна сада.
Пиј ти, мацо моја,
да ми будеш лепа и весела!
- Нема, мацо, млека,
сва су млека попијена.
Лежи маца тужна и увела,
али носи мајка
за њ топла млека.

Јевтић Милица VI-2

Мени би мама

Мени би мама родила брата
али се томе противи тата.

Некад су маме ишле до воде,
тамо далеко где живе роде.

Од роде које лете по небу
маме по жељи наруче бебу
- оставе само кућну адресу
да им без грешке бебу донесу.

Молим те, мама, већ првом згодом
сретни се и ти са неком родом!

Јовановић Никола VIII-2

Желим

Све што желим да ти кажем
у стихове своје слажем
- чак и твоје лепо име
бележим у своје риме.
Према теби љубав своју
римујем у неспокоју.
Неспокојем живот бојим,
место звезда риме бројим.
Песмом да те љубим бар,
док у срцу светли жар.

Младеновић Анђела VIII-2

Матура

По обичају старом
Учим пуном паром.
Сакупљам нову снагу
- матура је на прагу.
Пријемни се спрема,
а мени се дрема,
на вратима собе,
родитељи стално дробе.
а мени се дрема,
на вратима собе,
родитељи стално дробе.
Не звао се бата – Ђура
- памтиће ме та матура.

Вучинић Тијана VIII-2

Само се насмеши

Кад знаш да ће те сузе стићи,
осмехом их дочекај - и оне ће отићи.
Не дозволи им да ти квасе лице
јер постоје од тебе и веће кукавике.
Кад нешто забрљаш, ти само се насмеши
- можда је то била грешка,
зато више тако и не греши.
Код људи, знаш, много је проблема
тако да грешка им је непролазна тема.
И зато само се смеши
- туга нестаће, боли проћи ће, јер
све на своје ипак доћи ће.
чи су ми насмејане.

Настих Катарина VIII-2

Бака и унука

Једна бака Милијана,
весела и насмејана
водола је за ручицу
своју малу унучицу
Јована је пуна среће
уз пут баки брала цвеће.

Јовановић Бојана VII-2

Песма о Вуку

Да нам нашег не бејаше Вука,
не би била ни наша азбука.
Свако слово он осмисли лепо,
па поређа једно поред другог,
и то крену баш од слова А,
тако нам се и роди азбука.
Ко зна каква би нам била мука
да не беше у прошлости Вука.
Име своје писат не би знали,
зато Вук је и примерен хвали.
Хвала, Вуче, за муку и труд,
јер без тебе не имасмо куд.
Иза себе азбуку остави,
да те народ за навијек слави.
Крај азбуке и песме остави,
разне шале и изреке старе,
па се Срби свуда тобом хвале.
Твоју кућу у Тршићу малом,
после тебе учинише славном.
До Тршића, до твојега краја,
дођу деца са разлијех страна
стари, млађи да повичу: Хвала.

Радовић Кристина VIII-2

Љубав

Љубав су сузе,
љубав су речи,
она те боли
она и лечи.
Без ње је тешко
као без воде,
схватиш шта је
- тек када оде.

Ђурђевић Маја VII-2

Насмејане очи

Први пут сам срела Ану
на Марковом рођендану.
Често отад с Аном шетам,
Ана блиста, а ја цветам.
Сваки осмех с њеног лица
скривам испод трепавица.
И кад нисам поред Ане
очи су ми насмејане.

Радовановић Сања VIII-1

Пријатељство

Пријатељи? Ко су то заправо пријатељи? Постоји безброј одговора на ово на изглед једноставно питање. Једни тврде да правих пријатеља заправо и нема и да ће вам свако кад-тад „забити“ нож у леђа, а други опет верују да право пријатељство ипак постоји - да постоје људи који су у сваком тренутку без размишљања спремни да вам помогну – и у добру и у злу.

Признајем да није лако сагледати ко ти је прави пријатељ, а ко није у гомили људи са којима се свакодневно дружиш. Истина је да имаш безброј другова и другарица, али је истина и то да су ретки они који су са тобом кад планеш или се смејеш. Прави је ипак само онај ко те разуме у било којим околностима и ко је спреман да те у свим подржава. Тек они јер пријатељство подразумева и одговарајућа одрицања и (само)жртве за оне који га у пријатеља сврставају. Само и пријатељ мора знати да се пријатељство мора одржавати – не доводити га до неизбежног „распадања“, и поред тога што оно право ипак не познаје границе.

Многи људи улазе у наш живот, али и излазе брзином светлости. Неки оставе траг у вашим срцима, а неке заувек заборавите као да их никада нисте ни упознали. Истина је ипак неспорива – тешко је наћи пријатеља који ће у свим околностима остати уз вас. Искуство ми говори да је прави тек онај који ће се увек интересовати за вас, који зна све о вама – па чак и мане – а и даље вас воли. У том контексту сасвим прихватам мисао једног старог мудраца који је рекао да је заиста богат тек онај човек који правог пријатеља има.

Паралелно са пријатељима постоје и они људи које с правом можемо сврстати у окурне – који само траже начина како да вас искористе. Који су спремни да газе преко вас као преко обичног папира – а непрестано вам беседе беседу о пријатељству свом према вама.

За себе одговорно могу рећи да имам тек неколико оних које у пријатеље сврстати могу и ослонити се на њих у сваком тренутку. Због те неколицине још сада могу рећи да ми је живот и леп и занимљив – без њих све би ипак било отужно.

Радовић Андријана VIII-1

Јесење боје

У сивом огртачу од магле и хаљини од жуте кукурузне свиле јесен је нечујно ушетала у наше животе. Својим златним рукама је нежно загрлила целу природу. Седим и гледам како се све око мене мења.

Небо, као лађе плове сивим и плавим облацима. Крећу се споро и мењају свој облик и боју. Постају већи, тамнији и опаснији. Ускоро ће небо изгубити своју ведрину. Његова нежна плава боја нестаће у сивом огртачу – док ће испод њега природу облачити разним одећама.

Свуда око помешале су се жута, црвена и зелена боја. Као да је сликар са неба испустио своју планету – боје се разлиле по дрвету. Немирни ветар се игра са пожутелим лишћем.

Радовановић Дејана VIII-1

Живот без слободе

Има ли смисла овај наш живот – без слободе – којим овде на Космету живимо?!

А живимо као да живота нема – окупирани са свих страна. Затворени – немамо излаз, право на кретање, без радости, смеха и слободног изјашњавања. Стрес нам је свакодневица, сваки нови дан ишчекујемо уз стрепњу и безнађе. Не знамо шта нам доноси дан, а шта ноћ – ни да ли ћемо живи устати. Зујање хеликоптера нам је свакодневица – иако још увек памтимо и чујемо бомбе из 1999. – као и сирене које су се оглашавале на сваких пет минута. Не желим мисао о одласку са огњишта свог – ово је све моје, мој живот, моја земља, моји другови, моје родно село. Све моје а неки нас са стране затварају бодљикавим жицама и држе између њих као таоце. Зар ни у XXI веку немамо права на живот и слободу кретања.

Молим се Богу и свим силама овога света да се не деси никоје што се нама дешава и молим се, а не знам ком, да нам се ови оклови уклоне. Молим у име оне исте слободе на коју се позивају и они који нам чине ово што чине.

Анђелковић Јована VIII-1

Пријатељство

Заједничко у свим темама о пријатељству је да се без њега не може живети. Пријатељством се можемо тешти и сазнањем да без обзира на то какви смо постоје и лошији од нас.

Прави пријатељ би требао увек да буде ту уз нас, утеши или бар саслуша невољу нашу. Једно је неспорно увек треба правити разлику између пријатељства и другарства. Пријатељство траје дуже, дубље је и драгоценије. Она права зачињу још из школских дана.

Моја најбоља другарица се зове Теодора, а наше пријатељство траје још из детињства. Она уме да ме саслуша – кад ми је тешко. И оно што највише код ње волим, уме и да ћути – за разлику од оних који вам то нису.

Током живота човек упозна много људи – оне праве време само остави да трају у вама. Али, једна од наших слабости је и тада врло често праве пријатеље не умемо на време да препознамо – тога постајемо свесни тек када их изгубимо. Тога сам ја постала свесна још сада.

Вучинић Ивана VIII-1

Понекад дубоко у мени пробуди се туга прошлости. Небу сам даровала душу - за њега. За њега јер једино он у мени може да поврати сјај – да ме развесели. Боли ме тишина ноћног сунца кад оживи шапат вечних успомена. Размишљам – шта ако никог не будем волела као њега. Решила сам – за њим никада више сузу пустити нећу, није их вредан. Није ту, а тако ми недостаје и боли – морам да признам. Не волим овакве дане самоће а пуне тужних сећања. Волела бих да му кажем колико ми значи, али он то не чује на овој даљини.

Желим и да га прене, али немам суза. Желим да се смејем – али ми туга не да. Све се преточи у жеље – а једино он израсте у њих. То моје виђење не види нико – зато почињем да мрзим и себе. Сузе за њега више нема.

Јовановић Софија VIII-1

Пиво

Није све тако сиво
кад имаш с ким отић на пиво.

Кад у кафићу мој тата није,
тад слободно може да се пије.

У кафићу седим и гледим,
па нешто чак с неким и беседим.

Па наручим једно пивоце,
- добро је, веле, да живце

Ал то једно мене ошамути,
Па ми памет и поглед помути.

Сад је време да пређем на млеко
- одведе ме пиво предалеко.

Минић Милица VIII-1

Клупко

Радо слушај, радо знај,
најлепши је месец мај.

И за децу месец мај
знајте, јесте прави рај.

Лепо време, дужи дани,
процветали јорговани.

Све зелено и све цвета
на све четир стране света.

Да ли деца воле мај,
се ближи школски крај?

Задњи стих је само шала,
ил дечија тајна мала?

Вукадиновић Милош VIII-1

Друг

Шта значи живот,
срећа ил туга
– кад нема правог друга?

Неког ко тајне чува,
ко све разуме и увек ту је.

Кад срце боли, и рука
дрхти увек је ту
- у муци и у сну.

За мене он је и брат и друг
за живу главу мерити не да!
зато га волим, зато га ценим
од њега имам све што желим
и ту је вазда – за живот сав.

Костић Анђела VIII-1

Љубав

Љубав је оно слађе и од меда,
лепше и од белог медведа.
То ти је оно кад неког волиш,
чему не можеш да одолиш.
Љубав је оно кад поцрвениш
жељн до неба да одлетиш.
Љубав је наша најбоља на свету

Минић Милица VIII-1

Драга моја верна клупо

Драга моја верна клупо,
писмом ћу ти ово рећи
колико си мени мила
јер си тајне моје крила.

Сакрила си велике и мале
све су оне у твојем крилу стале.

У теби сам прву љубав стекла,
а ти ни то ником ниси рекла.

И петице ту су прве пале,
и радости велике и мале.

Ракић Јована VIII-1

Запамти

Ако некад будеш сам
остављен и сломљен
од живота свог,
ако ти сузе низ лице крену
- разочараш се,
знај – уз тебе сам,
јер сам ти пријатељ.
И запамти,
- многи ће ти кроз живот проћи
једино ти остајеш у срцу мом.

Ђурђевић Александар VIII-1

Вихор

Као вихор са планине
Прохујаше за њом дани
девојчица црне косе
моје срце тешко рани.

Још једанпут да је видим
не бих мога сузе скрити
молио бих да се врати
не могу је прежалити.

Црне очи волео сам
више него живот свој
ал судбина није хтела.

Ђуковић Виолета VI-2

Љубав

Тихо се буди невини љубав,
тихо се буди пролећни дан.
Тешко је наћи искрену љубав
зато је најбоље остати сам.

Неко у срцу чува срећу,
неко део сна,
неко комад љубави,
а тебе чувам ја

Минут је потребан
да се заволи,
а година премал.

Ђурић Маријана

У мислима са тобом, вечно!

Опрости ми што ти вечерас у ово глуво доба сметам.
Опрости ми моја једина радости,

опрости ми што никад на тебе не заборавим,
што сваки корак свој ја теби посветим.

Молим се за тебе, за нас, за мене,
за дане испуњене срећом једине.

Пружи ми руку, још једном само,
још једном с ' љубваљу твојом, баци ме у висине.

Учини ме срећном, загрли ме молим те.
Да те још једном јако пожелим, да ти кажем колико волим те!

Учини ми најлепши дан, твојим доласком, као сунцем обасјан.
Учини ме још испуњеном барем на трен.

Један делић нежности ми дај,
очи отвори да још једном угледам њихов сјај!

Илић Анђела VI-2

Пролеће

Отишла је зима
расцветало цвеће
сви се радујемо
дошло је пролеће.
Сунце топло греје
И трава већ расте
скоро ће доћи
роде и ласте.
На зеленој трави
пева мала птица
а у мојој башти
цвета љубичица.

Учини ме срећном, загрли ме молим те.

Да те још једном јако пожелим, да ти кажем колико волим те!

Учини ми најлепши дан, твојим доласком, као сунцем обасјан.
Учини ме још испуњеном барем на трен.

Један делић нежности ми дај,
очи отвори да још једном угледам њихов сјај!

Радовановић Кристина VI-2

Насташно ђаче

Долази септембар,
почиње школа,
а мени одмах,
главобоља нова.

У школу улазим
суморног лица
смета ми урлик
другова и другарица.

Мама ми виче:
„ Дете учу! “
И одмах креће
галама по кући

Одмах крене да ма гњави
- „Учи, учи,
да л имаш нешто
у тој глави?! “

У школу дођем,
све ме нервира
од наставника
до курира.

Сви нешто вичу,
сви нешто траже
доста ми је више
њихове гњаваже.

Ја учим само
кад ја то хоћу
не волим режим
и строгоћу.

Доста ми је више
њихове приче
нашта сад ови
ђаци личе.

Пустиће ме они
мораће да схвате
да сам ја тек једно
несташно ђаче.

Трајковић Давид VII-1

Слобода

Ми смо само деца,
којој треба љубав, слобода и мир,
па да и нама као и свој деци,
Живот буде фин.

Замените нам авионе птицама,
војнике сликама,
уместо пушака дајте нам трубе,
да свирамо за све добре људе.

Нека божур црвени, цвета свуда,
нека нам цвета и мирише,
па да рата нема више.

Нека нам само сунце сија,
нека нам лете птице,
па и ми деца да већ једном
погледамо слободи у лице.

Јовановић Андријана VIII-1

Одлази лето

Одлази сунце, одлази лето
и са њим нестаје све што је лепо,
односи са собом трене радости
и наше вечне дане младости.

Ближи се јесен, скоро ће зима,
Која и сама своје чари има.
Снежни покривач кад скрије све
- не можеш лепше сањати

И она је радост – зашто да не,
мада је хладно да мраз штипа
и није исто као у лето

Јовановић Зорана VIII-1

Песма посвећена матурантима

Ноћас се растајемо сви
- у срцима остају другови.
Задњу ћу сузу за тебе,
а ти се присети бар некад мене.
Да бежимо и путамо – на задња два часа свратимо –
и сетимо се како је било пре.
Сећење одлази, свега се поносим,
за нашим (не) делом остају трагови.
Срела сам љубав, најбоље другове.
Много сам тужна – дошао је крај
- крећу нови дани за мном – да знаш,
да најбољи дани су били уз вас.
Ја наздрављам – ова је песма за нас!
Како нам је било пре
- бежање, зезање... то нам је познато,
све што се десило било је прелепо.
Ај – ноћас се растајемо!!!
Другови, пожелећу вам пуно среће.
Сад се сећам свега, наших проблема.
Све те наше клупе чекају генерације друге.
Не могу да скратим те муке,
не могу да стојим од туге.
Задњи је дан да плачемо,
задњи је дан да истину кажемо,
задњи је дан да се поздравимо
- вечерас се растајемо!!!

Милетић Валентина и Настђ Божица

Домовина

Пишем ти пишем, домовино мајко,
волим ти ливаде, шуме и реке.
За твоју љубав и лепоту твоју
Даћу сваку лепу реч своју.

Домовино, мајко мила,
Увек си ми драга била.
Лепотом се својом браниш
да све тмурно ти одстраниш.

Зато сада узвишено кличем,
наједном ме опило пролеће.
Не могу стати а да не повичем:
„Домовино, суморно више бити неће!“

Брани се песмама, рекама, богатством,
свом лепотом поноситом,
брани се обиљем природних добара,
једноставно – речју изречитом.

Јовановић Јована VI-1

Јутра

Гледам јутрос излазак сунца
и како полако буди се свет.
Гледам како роса светлуца
док поји у башти жедан цвет.
Слушам како цвркућу птице
од ране зоре па до мрклог мрака.
Ни у једној нема бриге и проблема
већ само срећа од првог јутарњег зрака.
Гледам како цвеће цвета
мирис кружи свуда око мене.
Гледам како у бојама блиста
и нема намеру да скоро вене.
И док посматрам о новом сутра
куда ћу изаћи из ноћи снене
а најлепши приказ ће бити крај мене.

Вучинић Тијана VIII-2

Све пролази, али осећање не

Сваког јутра буди ме питање: - Да ли је све ово био само сан? Размишљам, да ли ћу те видети када устанем из кревета и да ли ћу дан почети неком твојом лепом речју, или ће ми само сећање уместо тебе пожелети добро јутро?!

Често седим на оном нашем месту, испод старе крушке на клупи, и размишљам о теби – хиљаду различитих мисли ми пролази кроз главу, али од тебе ни једна да се одвоји. Сећам се како си био храбар и јак, сви у селу су те поштовали, никада се ничега нис и бојао, али се сетим и дана које си с тешком муком преживљавао – надајући се да ћеш преболети ту опаку болест, надајући се боље м сутра... Јасно се сећам твојих кестењастих очију, али ипак храбрих, које ме са болесничке постеље гледају. Сетим се тих очију најхрабријег човека којег сам познавала. Када год сам била несигурна у себе, давао си ми савете и охрабривао ме – сваки мој поступак с и сматрао правилним. Нико не разуме како је тешко гледати неког тако храброг који је кроз цео живот био јак, како умире, како пати. Али ја никада нећу заборавити ни један савет, ни један твој осмех – памтићу сваку бору на твојем лицу и никада те нећу заборавити јер не могу да прихватим када ми неко каже да те више нема. Не могу јер знам да се ти налазиш на неком лепом месту са којег нас можеш гледати – и гледаш.

И тако је прошло годину и више дана, скоро две, и још много ће проћи, али сећање неће – памтићу те и никада нећу допустити себи да те заборавим зато што си ти, деда, мој херој и много те волим.

Грабовац Никола VI-2

Песма о цвету – јаглику

Негде испод старог листа
жути цветић вири
око њега на све стране
и ветарац пири.

Сјеница је запевала,
песмом јаглик даровала.
Пролеће ми ти донеси,
љубичице стобом носиш.

Да наберем буџет жути,
пролеће ће да се љути,
немој да ми мењаш боје
жуте мени лепо стоје.

Радовановић Ратомир VI-2

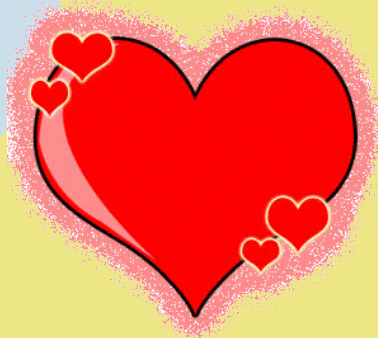
Једна мала

Има једна мала
са пегам на носу
са шишкама на лелу
и живи на селу.

То је једна мала
што ми не да мира,
Ја јој ноћу певам
и песме јој свирам.

Гледам је крадом,
погледом пратим,
понекад желим
до ње и да свратим.

Желим да свратим
и нешто јој кажем,
јер не желим више
ни себе да лажем

Радовић Јована VII-2

Љубав

„Љубав је реч од пет слова, ниједна реч није као ова – стотину значења она има, она те греје и кад је зима“. Много пута сам чула ову реченицу и све сам више била сигурнија да је то тако.

Готово да не прође ни један дан да нам срце не затрепери, да не осетимо лептириће у стомаку и да нам мисли не одлутају до тамо неког нама јако битног. Због тог осећања за који кажу да се зове љубав често се изнервирамо и ударимо шаком о сто и кажемо: - Е, нећу више да мислим о њему, нећу више да му кажем ни оно „ћао“. И то све због неке тамо девојчице, за коју кажу да му је другарица, а баш због те његове другарице мене мучи несаница данима. И док разговарам са мамом тихим гласом ми каже: - Проћи ће све то једног дана и биће ти смешно, али то је љубав“. Слушајући приће да она, мислим љубав, толико утиче на нас и да нас у секунди може насмејати и растужити помислим да постоји проблем у нама.

Одговор тражим од свих одраслих особа и сваки је одговор исти – љубав је дивна, али се и без ње (не) може живети. А мене ипак мучи питање – зашто онда мени ствара толико проблема, ако је дивна?!

Јовановић Ана VII-1

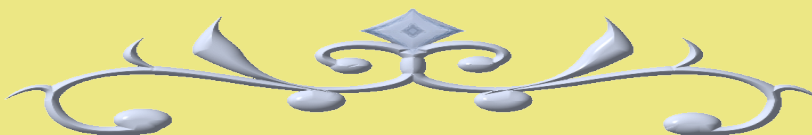
Шта нагриза мој мали свет?

Немојте ми рећи да сви ви, баш као и ја, немате свој најлепши, најмаштовитији и најтајанственији свет, јер вам нећу поверовати, јер засигурно знам да су чести тренуци када желите да побегнете од сурове стварности, да се сакријете тамо где вас нико неће наћи... у свет до кога само ми знамо пут.

Свет! Мој мали свет! О, како бих волела да сам сликар па да могу да вам дочарам тај мој мајушни свет. Али, узалуд, чини ми се да ни дугине боје нису довољно лепе да бих могла да вам га дочарам... да насликам сву ту искреност, поштење, хармонију који су ту у магли и само мом малом царству. Не, нисам себична, радо бих вас повела да на „крилима“ маште заједно одемо тамо. Тамо где није тешко добар бити, искрен... где се необично воли и где се необично воле, тамо где од лепоте заостаје дах, тамо одакле је тешко вратити се у ову подлу и грозну стварност. Волела бих да уживате у трену када „откључавам врата“ мог малог раја, у трену када се кроз њих одшкринута простре дивна светлост – светлост просутих и залуталих звезда које су свој миље нашле у једном чистом, искреном и невином дечијем срцу. Волела бих да вам подарим једини „кључ“ који отвара врата да несебично мој свет ставите на свој длан, али...

Али осећам да су „они“ ту, да из прикрајка виरे и чекају трен да се дочепају и кључа и царства. Они подли, подмитљиви, љубоморни, грешни и зловни, они који долазе са друге стране огледала како би бојама мржње, злобе и пакости бојили и прикривали сјај мог света, надгризући га и рушећи немилосрдно, безобзирно и беспштедно. „Они“ су ти којима „кључ“ и није потребан, који немају поштовање за наше тајне, чије су среће затроване и не прихватају нашу искрену љубав чија је душа обавијена велом лажи, похлепе, слепила и мрака. Питам се, можда је то одговор на многа моја питања?! Да ли други маштају? Има ли Сашка свој мали свет? А где Сања крије „кључ“ свог царства? Можда се сви боје превара, лажи, грешности, похлепе, мрака и мржње који су ту, свуда око нас, који, хтели ми то или не, не познају границе и баријере којима је довољна и „кључаоница“ да се попут лукавог и вештог лопова увуку у тај наш... у мој мали свет. Свет чије сам царство оградила невиношћу детињег срца, а дворе сазидала искреношћу, поштењем и љубављу и обишла их надом и вером. Надати да ће сви ти рушитељи, подловци и „ловци“ на наша малена царства, схватити и прећи са праве стране огледала и вером да би и овај наш огромни, заједнички и стварни свет могао бити баш попут твог, његовог, њеног... попут мог света.

Све више ми се чини да је тешко скривати се у том мом царству, да је све теже скривати пут до њега, пут вере у доброту и безгрешности до љубави несебичне и стварне, пут до искричавих звездица које су се ту сакриле од мрачне стварности. Све ми је теже да верујем да ће искрица моје малене звездице из мог малог света, једног, дана „распалити“ огроман пламен љубави, поштења, сигурности, даривања и овом нашом огромном, мрачном али стварном свету, али се надати свим својим срцем и свом својом искреном дељном душом да ће се то једног скорог дана догодити.

Милетић Милица VII-1

Сећања из раног детињства

Често се присетим свог веселог раног детињства. Има толико догађаја, лепих и непријатних, али више лепих. Док ми бака прича о моме детињству сама у себи кажем: - Ах, врати унатраг.

Имала сам деду из Београда који је рођен овде. На лето је долазио да бере шљиве у шљиваку. Често бих као мала ишла и помагала му. Увече би он увек долазио код нас, шалили бисмо се, смејали. Са њим би ми увек било занимљиво. Ишла бих са њим у шетњу, увек бисмо брали цвеће и печурке. Све те дане проведене са њим ћу памтити. Сваког лета је долазио. И кад би долазио увек бих га ја чекала.

Тата је ушао у кућу после неког разговора на телефону. Сећам се да је рекао да неће доћи. Али, тата није још ни завршио реченицу – ја сам се стужила. Био је то шок – деда је умро. Само сам пребледела, у срцу сам осетила јак бол – сузе су ми саме текле низ лице. Нисам веровала. Желела сам да је ово кошмар из кога тек треба да се пробудим, али – није био. Био је 10. новембар, дан пред мој рођендан. А тако сам желела да он буде присутан. Сутрадан нисам могла, ни желела рођендан да славим. Била сам у депресији. Нисам могла да верујем да се све ово доиста и догодило.

Али, живот често зна да буде јако суров.. И сада – увек – мислим да је он у Београду. Мислим, или то желим, јер себе ипак не могу да преварим. Увек ћу га памтити. Само ми је жао што се нисмо опростили.

Арсид Јелена VII-2

Пријатељство

У животу постоје ствари које не можемо превазићи сами, за чије превазилажење нам је потребан савет или само искрена реч друге особе. Сваком човеку је потребан неко са ким ће делити добро и зло, јер се сам не може изборити са свим оним што му доноси живот. Тај неко ко је са нама због нас свих, а не због себе је пријатељ.

Пријатељство је љубав према друге. Све друго човек може да одбаци, али пријатељство не, јер оно уноси радост у наше животе, води ка врхунцу среће, радости. Не смо допустити да због неког неспоразума изгубио велико пријатељство. Људи данас често говоре да не постоји право пријатељство, али треба свет и људске односе посматрати са позитивне стране. Једино зло које нам не да да пружимо неком право пријатељство, али и да некоме буде пружено је несвесност, незнање да видимо живот какав стварно јесте – неразумевање за друге људе и њихове поступке, немогућност да их прихвати без страха и да их уведемо у наше животе.

За право пријатељство потребно је поверење, јер не можемо сматрати неког за пријатеља ако му не верујемо, ако постоји само тунка сумње све нестаје.

Много људи прође кроз наше животе, многи од нас заборављају да говоре да су нам пријатељи, али чим се појави најмањи проблем њих нема – остајемо сами са својим проблемима, и у тој усамљености појави се онај прави који нам пружа наду, бодри нас и чврсто држи за руку. Тек тада је човек спреман да схвати ко им је прави пријатељ. Зато таква пријатељства треба неговати, градити јер тешко је једном срушен дворац од песка поново изградити. Без пријатеља свет не би био исти, са пријатељем схватимо да и тишина има смисла, јер пријатељ се разуме срцем и душом, пружају једно другом утеху, сјај сваком слављу, радост сваком открићу.

Има људи који желе да уз себе имају угледне пријатеље, а којима је то у животу довољно, али није тако. Пријатељство је велика ствар, надмашује сва друга задовољства. У друштву пријатеља човек може поднети све недаће које му живот доноси, зато сваки човек треба да се бори и да се осети нари правог пријатељства.

Миленковић Анђела VII-2

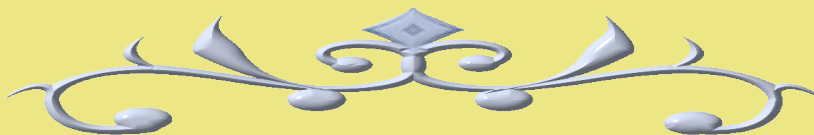
Пријатељство

Пријатељи? Ко су заправо пријатељи? Постоји безброј одговора на ово јединствено питање. Једни тврде да прави пријатељи заправо не постоје и да ће вам свако кад-тад заборити нож у леђа, а други опет верују да постоји право пријатељство и људи који су спремни да вам помогну и у добру и у злу.

Није лако регистровати ко ти је прави пријатељ, а ко није у гомили људи са којима се свакодневно дружиш. Можеш имати безброј другова и другарица, али су ретки они прави пријатељи који су са тобом кад плачеш и кад се смејеш. Прави пријатељ те увек схвата у било којој ситуацији да се налазиш, у било којем тренутку – увек је уз тебе и храбри те, поздравља.

Кад сви кажу против тебе лоше, твој прави пријатељ се са тим неће сложити – он има само лепу реч. Пријатељство је вредно великих одрицања и жртава. У њему не треба само уживати – оно се мора и рађати. Треба га одржавати, неговати – не дати му да се распадне. Ја ипак верујем да постоји право пријатељство и прави пријатељи који су спремни да за вас учине све, баш све, који вам дају снагу и подршку. Многи људи улазе у ваш живот и излазе из њега брзином светлости, неки оставе велики траг у срцима, а неке очас заборавите. Људи са којима нисте ни у каквом сродству, а опет их доживљавате као најближе – то су вам пријатељи.

Богат је онај човек који пријатеље има – рекли су стари мудраци још. Ја верујем да сам близу тих висова, као што знам и то да постоје окрутни људи који ће настојати само да вас искористе. Они који би и газили преко вас себи зарад користи као преко празног папира баченог на земљи. Газили преко тог папира а да пре тога нису ни прочитали шта на њему пише: - Пази, осетљиво!

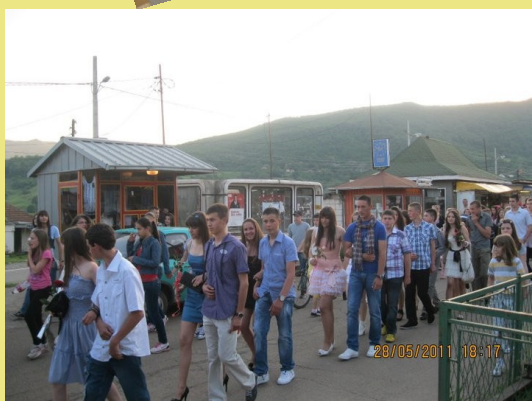

Прваци 2011/2012

Прослава Дана школе

Матуранти 2010/2011

Предавање Црвени крст 2010/2011

Екскурзија 8. раз. 2010/2011

Екскурзија 8. раз. 2011./2012.

Основна школа „Вук Караџић“ Сочаница – www.osvukkaradzic.edu.rs – ОГЛЕДАЛЦЕ – школски лист

– главни и одговорни уредник Драган Радовановић – Гаго , уредник: Рајко Премовић, технички уредник Драгана Чакаревић